

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Прва недеља Часнога поста, зове се „недеља Православља“ браћо и сестре. То је Црква одредила тако, јер је у својој историји имала многе борбе, многе непријатеље. Непрекидну борбу са незнабошцима, са лажним учитељима, са јересима. И побеђивала у тим борбама. Али коначну битку коју је Црква извојевала на седмом Васељенском сабору, 843. године, за време царице Теодоре и њенога сина цара Михаила, тада је осуђена опака јерес иконоборства, која је Цркву мучила 120 година. Значи борба која је трајала више од једног века, била је завршена победом Цркве. И зато је ова недеља посвећена управо тој победи, победи над јереси иконоборства.

Но, кроз историју Цркве, ова недеља је задобила један много шири значај, она прославља победу над свим јересима, које су се у току историје Цркве појављивале, показивале и квариле учење Цркве, по неки догмат или по неку истину Цркве извртали и упропашћавали. И данас Црква води борбу против свејереси како је Преподобни Јустин Ћелијски називао, јерес екуменизма. Јер екуменизам је у ствари скуп свих јереси које су икада постојале, и које могу постојати. Зато ова недеља Православља позива и нас браћо и сестре на борбу са непријатељима Цркве, са јересима које Цркву угрожавају. Али ово је и прва недеља Часнога поста, када се припремамо за Свето причешће. Да примимо у себе тело и крв Господа нашега Исуса Христа. И тиме покажемо да смо заиста и ми, верне слуге Христове. Да следимо пут Светих апостола, Светих отаца, Светог оца нашег Саве, првог Архиепископа Српскога, који нам је веру Православну насадио у нашем народу, веру Јустина Ћелијског и Николаја Жичког и свих осталих Светитеља из рода нашега и рода Хришћанскога.

Тако да ми тиме показујемо, шта смо ми управо данас. Ми смо Православни Хришћани а то значи слуге Бога вишњег. Зато је Бог створио човека, послао га у овај свет, да у њему живи Богоугодно, да живи по закону Божијем, по заповестима Божијим, да сачува лик

Божији у себи. Јер сваки човек је створен као икона Божија. По икони и подобију Божијем. Икона је дата по стварању човека то је Боголикост његове душе, и његовога тела и његова намена. А подобије Божије јесте нешто што је човеку задато да оствари у своме животу, овде на земљи. А то значи да се уподоби Богу, да наш ум буде оно што је ум Божији, да мислимо само добре мисли, да говоримо само добре речи, наша воља такође да буде слична вољи Божијој, јер је и то дар Божији нама, то је образ Божији у нама. Да хоћемо и желимо само оно што је Богу угодно, што је сагласно са вољом Божијом. И наша осећања која могу бити разноврсна и разнородна, треба да усмеримо према обећањима Божијим, да желимо само оно што Бог жели, а Бог жели нама живот вечни. Да и ми немамо други циљ на земљи сем труда и задобијања Царства небескога и живота вечнога.

То је браћо и сестре данашња Света недеља, и сви који су данас овде верујем да су се припремали за Свету тајну причешћа, јер то је начин када се човек, најприсније и најтешње сједињује са Богом. Јер примамо истинито тело и истиниту крв Господњу у себе. А када већ примамо крв Господа Христа у себе, онда требамо да наш живот и пре тога и после тога и целог живота буде, као што је Христос живео на земљи. Да се не предајемо гресима, да се не предајемо страстима својим, јер онда то причешће неће нам бити на спасење, него на суд и на осуду.

Свети Апостол Павле је говорио да онај који недостојно једе и пије тело и крв Господњу, да суд себи, осуду себи једе и пије.

Нека би нас Господ све сачувао од таквог приступа Светим тајнама, него да приступамо са смирењем са скрушеношћу са свешћу да смо грешни, али са чврстом одлуком и обећањем Богу, да ћемо се убудуће чувати свакога греха, свакога зла, да ћемо се борити против рђавих навика својих, и да ћемо чинити оно што је Богу угодно. А шта је то? То је оно што је Господ рекао: „Оно што не желиш да теби чине други, немој ни ти другоме чинити“. Врло просто и једноставно.

Нико од нас не воли да га неко мрзи, да га неко прогони, да га неко бије и убија, немојмо то чинити ми другима. А свако воли да буде поштован, да буде вољен, да му помажу други. Чинимо и ми тако како желимо да нам и други чини. У томе је у ствари сво Јеванђеље Христово. У томе је сва мисија Цркве и сви дарови Божији које је Бог дао Цркви, све Свете тајне и Свете врлине, да човеку помогну да изгради себе у човека савршена, у меру раста висине Христове. И да га учини достојним наследницима Царства небескога и живота вечнога.

После свете Литургије, Црква је прописала један посебан молебан, један посебан чин, којим се велича и прославља победа Цркве над свим јересима. Па ћемо тако и ми када завршимо ову Свету Литургију, овде извршити тај чин, па вас молим да сви остану овде на томе. Нека Господ дарује да нам овај Свети пост, и ова Света тајна исповести, покајања, причешћа, буде на очишћење душе и тела, да би смо достојни сачекали Васкрсење Христово, и радосно га прославили, и да би смо дочекали и наше васкрсење, када кренемо одавде у Царство небеско. Амин!